

RETTEENS DOM (Fjerde Afdeling)
22. november 1990 *

I sag T-4/90,

Jean Lestelle, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen, boende Senningerberg (Storhertugdømmet Luxembourg), ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 6-8, rue Origer,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Joseph Griesmar, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Guido Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af en afgørelse om, også efter den 22. marts 1989, at indeholde bidrag til pensionsordningen i den godtgørelse, som udbetales sagsøgeren i henhold til Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3518/85 af 12. december 1985, samt at det statueres, at betaling af dette bidrag i henhold til den nævnte forordning er fakultativ og ikke obligatorisk,

har

RETTEEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Schintgen, og dommerne D. A. O. Edward og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 11. oktober 1990,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren, der er født den 9. oktober 1925, tiltrådte sin tjeneste ved Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (herefter benævnt »EKSF«), den 1. juni 1956 som tjenestemand.
- 2 Ved skrivelse af 30. juni 1988 ansøgte han om at kunne udtræde af tjenesten i henhold til Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3518/85 af 12. december 1985 om indførelse af særlige foranstaltninger vedrørende tjenestemænds udtræden af tjenesten i De Europæiske Fællesskaber i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse (EFT L 335, s. 56, herefter benævnt »forordning nr. 3518/85«). Hans ansøgning blev imødekommet og sagsøgeren udtrådte af tjenesten den 1. november 1988. Siden dette tidspunkt og indtil den 31. oktober 1990, der var den sidste dag i den måned, i hvilken han fyldte 65 år, oppebar han den i forordningens artikel 4 fastsatte månedlige godtgørelse. For månederne november og december 1988 oppebar han således en månedlig godtgørelse svarende til 70% af den ved udtræden af tjenesten oppebårne grundløn i overensstemmelse med hans lønklasse og -trin i henhold til nævnte artikel 4, stk. 1. Det fremgår bl. a. af lønsedlerne for disse to måneder, at der blev indeholdt bidrag til pensionsordningen.
- 3 Ved skrivelse af 30. december 1988 meddelte sagsøgeren Kommissionens Afdeling for »Pensioner«, at han i medfør af artikel 5 i forordning nr. 3518/85 ønskede »i medfør af de særlige bestemmelser for tjenestemænd undergivet vedtægten for personalet i EKSF (artikel 34), at oppebære en godtgørelse, der er lig med min fulde løn indtil oktober 1990, på hvilket tidspunkt jeg fylder 65 år og vil blive omfattet af de almindelige regler for alderspension«. Hans godtgørelse blev korrigeret tilsvarende.

- 4 Ved skrivelse af 25. januar 1989 tilstillede chefen for den særlige afdeling »Pensioner« sagsøgeren opgørelsen af den månedlige godtgørelse (herefter benævnt »opgørelsen«), nemlig »100 % af den sidste grundløn fra 1. november 1988 til 31. oktober 1990«. Det anførtes i skrivelsen under punkt C.5, at sagsøgeren »fortsat bidrager til finansieringen af De Europæiske Fællesskabers pensionsordning i det tidsrum, hvorunder retten til godtgørelsen består. Bidraget beregnes ud fra 100 % af lønnen«.

- 5 Artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3518/85 lyder således:

»De tjenestemænd, der er omhandlet i artikel 2, sidste stykke, i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68, samt artikel 102, stk. 5, i vedtægten med undtagelse af de tjenestemænd, der før den 1. januar 1962 var fastansat i lønklasserne A 1 eller A 2 inden for rammerne af vedtægten for personalet i Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, og på hvem de i artikel 1, stk. 1, omhandlede foranstaltninger finder anvendelse, kan anmode om, at deres økonomiske rettigheder opgøres i henhold til artikel 34 i vedtægten for personalet i Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab og i artikel 50 i personaleordningen for Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab.«

- 6 Artikel 34 i vedtægten for personalet i EKSF (herefter benævnt »EKSF-vedtægten«), bestemmer følgende:

»... Disse ansatte (sat på ventepenge) oppebærer i to år en månedlig godtgørelse svarende til den i artikel 47, stk. 1, fastsatte løn og i to år en godtgørelse, der udgør halvdelen af denne løn. Efter fire års ventepenge oppebærer disse ansatte en forholdsmæssig pension på de i pensionsordningen fastsatte betingelser.«

Artikel 50 i EKSF's personaleordning lyder således:

»... Ved beregningen af de rettigheder til alderspension, der tilkommer en tjenestemand, der pensioneres efter den i vedtægten for personalet i EKSF's artikel 34 fastsatte ventetid, fordobles antallet af tjenestemandens aktive tjenesteår indtil tids-

punktet for pensionens tildeling. Det samlede antal af de for beregningen af denne tjenstemands pension afgørende pensionsgivende tjenesteår kan dog ikke overstige 30 eller det antal pensionsgivende tjenesteår, tjenstemanden havde erhvervet, hvis han havde gjort tjeneste indtil 65 år.«¹

- 7 Ved skrivelse af 22. marts 1989 meddelte sagsøgeren under henvisning til artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85 Kommissionen følgende:

»Jeg ønsker ikke at forhøje mine pensionsrettigheder i forhold til den den 1. november 1988 foretagne fastsættelse, tidspunktet for min udtræden af tjenesten. Jeg anmoder Dem derfor om at ophøre med at indeholde bidrag til pensionskassen og foretage de heraf følgende nødvendige korrektioner.«

- 8 Artikel 4, stk. 7, i forordningen lyder således:

»I det tidsrum, i hvilket den forhenværende tjenestemand har ret til godtgørelsen, erhverver han fortsat nye alderspensionsrettigheder på grundlag af den løn, der svarer til hans lønklasse og løntrin, såfremt han i samme tidsrum har indbetalt det i vedtægten fastsatte bidrag, beregnet på grundlag af denne løn; den samlede pension kan dog ikke overstige det i vedtægten artikel 77, stk. 2, fastsatte maksimumsbeløb. Ved anvendelsen af artikel 5, i bilag VIII til vedtægten og artikel 108 i den tidligere personaleordning for EKSF anses han for at have gjort tjeneste i det pågældende tidsrum.«

- 9 Da Kommissionen fortsatte med hver måned at indbetale bidrag til pensionsordningen anmodede sagsøgeren ved skrivelse af 24. april 1989 Kommissionen om at anse hans anmodning, der var indeholdt i skrivelsen af 22. marts 1989, som en klage efter artikel 90 i vedtægten for tjenstemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).

1 — O. a.: Domstolens oversættelse.

- 10 Ved afgørelse af 24. oktober 1989, meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 30. oktober 1989, afslog Kommissionen denne klage bl. a. under henvisning til, at »tidsrummet i hvilket den månedlige godtgørelse er udbetalt anses for tjenesteperiode, og der skal følgelig indbetales bidrag til pensionsordningen«.

Retsforhandlingerne

- 11 Det er på denne baggrund, at sagsøgeren ved stævning, indgivet til Rettens Justitskontor den 29. januar 1990, har anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om fortsat at indeholde bidrag til pensionsordningen efter den 22. marts 1989.
- 12 Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.
- 13 Den mundtlige forhandling fandt sted den 11. oktober 1990. Parterne afgav indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.
- 14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- 1) Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.
 - 2) — Afgørelsen om, også efter den 22. marts 1989 at indeholde bidrag til pensionsordningen i den godtgørelse ved udtræden af tjenesten, som udbetales

sagsøgeren i henhold til Rådets forordning nr. 3518/85 af 12. december 1985, annulleres.

- I fornødent omfang annulleres det udtrykkelige afslag af 30. oktober 1989 på den administrative klage, som sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, indgav ved skrivelse af 24. april 1989, registreret i Kommissionens Generalsekretariat den 26. april s.å. under nr. 138/89.

Det statueres i overensstemmelse med ordlyden af artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85, at betaling af bidrag til pensionsordningen er fakultativ og ikke obligatorisk for forhenværende tjenestemænd, som er omfattet af forordningen.

- 3) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder nødvendige udgifter med henblik på sagens behandling og især udgifter i forbindelse med valgt adresse, rejse- og opholdsudgifter samt honorarer til sagsøgerens advokat.

- 15 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning; under alle omstændigheder frifindelse.

- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Formaliteten

- 16 Sagsøgte har nedlagt påstand om afvisning under henvisning til, at det bl. a. fremgik af den oprindelige retsakt, der indeholdt et klagepunkt, nemlig lønsedlen for

november måned 1988, at der i den sagsøgeren udbetalte godtgørelse var indeholdt et bidrag til pensionsordningen, uden at sagsøgeren indgav klage herover inden for vedtægtens frist på tre måneder. Det fremgår af en telefonsamtale, som sagsøgeren førte med en ansat i administrationen den 23. december 1988, at han i hvert fald på dette tidspunkt havde fået kendskab til dette forhold, der figurerede i lønsedlen. Imidlertid forløb der mellem dette tidspunkt og den 29. marts 1989, tidspunktet for modtagelsen af sagsøgerens anmodning af 22. marts 1989, senere ændret til en klage, mere end tre måneder. Sagsøgte har derfor gjort gældende, at opgørelsen af 25. januar 1989, og administrationens afgørelse om, også efter den 22. marts 1989, at indeholde bidrag til pensionsordningen, alene er bekræftende retsakter, der ikke kan anfægtes ved søgsmål.

- 17 Sagsøgte har dog erkendt, at opgørelsen af 25. januar 1989, for så vidt angår fastsættelsen af de økonomiske rettigheder, er baseret på et andet grundlag end lønsedlen for november 1988; bidragsforpligtelsen, der fremgår af denne opgørelse, udgør imidlertid ikke noget nyt element i forhold til dem, som allerede fremgik af de tidligere udfærdigede lønsedler. Sagsøgte har anført, at indsigelserne vedrørende afgørelsen havde kunnet fremsættes allerede ved modtagelsen af lønsedlen for november, i det omfang de er baseret på artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85, og det gøres gældende, at bidraget til pensionsordningen ikke er obligatorisk. Denne bestemmelse var såvel før som efter udfærdigelsen af opgørelsen af 25. januar 1989 hjemlen for de indbetalte bidrag, idet bestemmelserne i EKSF-ordningen først fandt anvendelsen senere.
- 18 Sagsøgeren har hertil anført, at opgørelsen af 25. januar 1989 ikke er en retsakt, der bekræfter lønsedlen for november 1988, idet novemberlønsedlen ikke regulerede hans økonomiske rettigheder efter EKSF-vedtægtens artikel 34, men efter artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3518/85.
- 19 Han har anført, at søgsmålet drejer sig om, hvorvidt indbetaling af bidrag til pensionsordningen er fakultativ eller obligatorisk. Hvis der er tale om et fakultativt bidrag, som han har hævdet, kan han selv vælge det tidspunkt, da han ikke lænere vil indbetale det, her den 22. marts 1989.

- 20 Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren tilføjet, at den akt, der indeholder et klagepunkt imod ham, er Kommissionens afgørelse om ikke at ophøre med indbetaling af bidrag til pensionsordningen efter den 22. marts 1989, hvilken afgørelse konkret blev udtrykt i fremsendelsen, omkring den 15. april 1989, af lønsedlen for april 1989. Klagen, der blev indgivet den 24. april 1989, er derfor blevet indgivet inden klagefristens udløb.
- 21 Det bemærkes, at vedtægtens artikel 91, stk. 2, bestemmer, at en klage kun kan antages til påkendelse ved Domstolen, når der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage efter artikel 90, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist. Denne frist er tre måneder og løber, hvis det drejer sig om en foranstaltning af individuel karakter, som i denne sag, fra den dag, afgørelsen meddeles modtageren og i alle tilfælde senest den dag, den pågældende får kendskab til den.
- 22 Med henblik på sagsøgtens afvisningspåstand må det derfor bestemmes dels, hvilken akt der indeholder et klagepunkt og det tidspunkt, på hvilket sagsøgeren har fået kendskab til det, dels det tidspunkt, da sagsøgeren har indgivet klage.
- 23 Spørgsmålet om, hvilken akt der indeholder et klagepunkt, afhænger af, hvilken af de tre akter, nemlig lønsedlen for november 1988, opgørelsen af 25. januar 1989 og afgørelsen om fortsat efter den 22. marts 1989 at foretage den anfægtede indeholdelse, der udgør den akt, som er afgørende for beregningen af fristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- 24 Det fremgår af fast retspraksis (Domstolens dom af 14. april 1970, Nebe mod Kommissionen, sag 24/69, Sml. 1970, s. 33; af 8. maj 1973, Gunella mod Kommissionen, sag 33/72, Sml. s. 475; af 9. marts 1978, Herpels mod Kommissionen, sag 54/77, Sml. s. 585; af 10. december 1980, Grasselli mod Kommissionen, sag 23/80, Sml. s. 3709), at en akt ikke kan anses for en bekræftelse af tidligere akter, hvis den ændrer den tidligere akt, eller indeholder et nyt element i forhold til denne.

- 25 I denne sag er sagsøgerens hovedsynspunkt, at indbetaling af bidrag til pensionsordningen er fakultativ, hvorfor han når som helst kan anmode om, at indbetalingen ophører. Det fremgår af en gennemgang af sagens akter, at opgørelsen af 25. januar 1989 er den første akt, hvoraf det klart fremgår, at det er Kommissionens opfattelse, at indbetaling af bidrag er obligatorisk. Denne opfattelse fremgår nemlig ikke af de tidligere lønsedler. Disse angiver alene, at der er foretaget indeholdelse. Men denne indeholdelse var også blevet foretaget, selv om det antages, at bidraget er fakultativt, idet sagsøgeren endnu ikke havde anmodet om, at indbetalingen heraf ophørte. Opgørelsen af 25. januar 1989 indeholder derfor et element, der er nyt i forhold til de tidligere lønsedler.
- 26 Administrationens stiltiende afgørelse om, også efter den 22. marts 1989, fortsat at indeholde bidrag, udgør derfor ikke noget nyt element i sagen, og ændrer ikke den tidligere akt. Denne afgørelse er derfor alene en bekræftelse af opgørelsen. Det kan hertil tilføjes, at Lestelle's klage under alle omstændigheder ikke kunne vedrøre denne stiltiende afgørelse, idet skrivelsen af 24. april 1989, for så vidt angår klagens indhold, henviste til skrivelsen af 22. marts 1989, som efter sagens natur gik forud for Kommissionens afgørelse om ikke at efterkomme den deri fremsatte anmodning.
- 27 Heraf følger, at den akt, som får klagefristen til at løbe, er opgørelsen af 25. januar 1989.
- 28 Der består enighed mellem parterne om, at opgørelsen blev sendt med postvæsenet fra Bruxelles til Lestelle's bopæl på Senningerberg (Storhertugdømmet Luxembourg), således at sagsøgeren tidligst har kunnet få kendskab til den den 26. januar 1989.
- 29 Med hensyn til tidspunktet for klagens indgivelse fremgår det af sagen, at J. Lestelle har indgivet det anbefalede brev, der indeholder klagen, til postvæsenet den 24. april 1989, og at brevet er registreret på Kommissionens Generalsekretariat den 26. april 1989.

- 30 Det følger af det anførte, at sagsøgeren har overholdt vedtægens klagefrist på tre måneder. Søgsmålet fremmes derfor til realitetsbehandling.

Realiteten

- 31 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om, også efter den 22. marts 1989, at indeholde bidrag til pensionsordningen, og af Kommissionens afslag på hans klage, fremført to anbringender, dels at Kommissionen har tilsidesat artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85, og dels at administrationen har været i en faktisk vildfarelse.

Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85

- 32 Sagsøgeren har under dette anbringende gjort gældende, at ordene »såfremt han ... har indbetalt det i vedtægten fastsatte bidrag«, i artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85 klart viser, at der er tale om et fakultativt bidrag. Han har herved også henvist til de øvrige sproglige versioner.
- 33 Sagsøgeren har yderligere anført, at modsat Kommissionens opfattelse kan den periode, hvori han oppebar godtgørelsen, ikke anses for en aktiv tjenesteperiode. Endvidere kan godtgørelsen ikke anses for en lønudbetaling, idet foranstaltningerne i forordning nr. 3518/85 vedrører udtræden af tjenesten. Eftersom denne forordning indfører særlige foranstaltninger, udgør den en undtagelse til de generelle bestemmelser, også for så vidt angår pensionsordningen.
- 34 Sagsøgte har gjort gældende, at indbetaling af bidrag til pensionsordningen er obligatorisk. Der er ikke tale om en lovbestemt kapitaliseringsordning, men en fordelingsordning, der bygger på et solidaritetsprincip, og det drejer sig altså ikke om en privat forsikringsordning, hvorunder den pågældende person kan bestemme størrelsen og varigheden af bidragsindbetalingen. Der består ikke nødvendigvis no-

gen forbindelse mellem forpligtelsen til at indbetale et bestemt beløb og retten til et pensionsbeløb, der svarer til de indbetalte bidrag. Sagsøgte har f. eks. henvist til, at en tjenestemand i aktiv tjeneste fortsat skal indbetale bidrag til pensionsordningen, selv om han har nået de i vedtægtens artikel 77 fastsatte maksimale 35 pensionsgivende tjenesteår.

35 Sagsøgte har endvidere anført, at sagsøgeren, som er udtrådt af tjenesten i henhold til forordning nr. 3518/85, befinder sig i samme stilling som en person, der er på ventepenge i henhold til EKSF-vedtægtens artikel 34. Han oppebærer en godtgørelse, som om han var på ventepenge, og der foretages obligatorisk en indeholdelse heri til pensionsfonden i henhold til artikel 95 i EKSF-personaleordning, hvorefter »en tjenestemand, der er på ventepenge og oppebærer godtgørelsen efter artikler 34 eller 42 i vedtægten for personalet, fortsætter med at indbetale bidrag til pensionsfonden...«, hvilket bidrag anfægtes i denne sag.

36 Sagsøgte har endelig anført, at der er en lighed i redaktionel henseende mellem artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85 og de tilsvarende bestemmelser i de tidligere forordninger om udtrædelsesforanstaltninger og artikel 3 i vedtægtens bilag VIII, idet de førstnævnte bestemmelser alle indeholder et forbehold, »såfremt«, svarende til artikel 3's »under forudsætning af«. Artikel 3 omfatter ifølge sagsøgte alene forhold, hvor den pågældende bidragsindbetaling er obligatorisk, hvorfor den af sagsøgeren på grundlag af denne artikel hævdede argumentation om, at bidraget er fakultativt, ikke kan lægges til grund.

37 Ved fortolkningen af det omstridte forbehold og således ved afgørelsen af spørgsmålet, om bidragsbetaling til pensionsordningen er fakultativ eller obligatorisk, må det holdes for øje, at sagsøgeren i den pågældende periode efter egen anmodning og i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3518/85, oppebar den i EKSF-vedtægtens artikel 34 fastsatte godtgørelse, som tjenestemænd på ventepenge er berettiget til. Det fremgår imidlertid af artikel 95 i personaleordningen for EKSF, at en tjenestemand, der oppebærer den i EKSF-vedtægten fastsatte godtgørelse, fortsat skal indbetale bidrag til pensionsordningen.

- 38 Artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85 indeholder ingen undtagelse fra den forpligtelse til at indbetale bidrag til pensionsordningen, som påhviler en tjenestemand, der oppebærer en godtgørelse i henhold til EKSF-vedtægtens artikel 34. Ved den førstnævnte bestemmelse fastholdes forpligtelsen til under godtgørelsesperioden fortsat at indbetale bidrag, men samtidig tilsikrer bestemmelsen den godtgørelsesberettigede, at bidragsindbetalingen medfører nye pensionsrettigheder, så længe vedkommende endnu ikke har erhvervet det antal pensionsgivende tjenesteår, som giver ret til at oppebære den højeste alderspension efter vedtægtens artikel 77. Selv om artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 3518/85 derfor bliver uden genstand, og ikke kan påberåbes af en tjenestemand, der oppebærer godtgørelse i henhold til EKSF-vedtægtens artikel 34, og som opfylder betingelserne for at være berettiget til den højeste alderspension, er denne tjenestemand dog stadig underlagt den almindelige forpligtelse til bidragsindbetaling i kraft af artikel 95 i personaleordningen for EKSF.
- 39 Denne fortolkning støttes af det forhold, at bestemmelserne i artikel 4, stk. 7, og artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3518/85 svarer til dels artikel 5, stk. 7, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 259/68 om særlige midlertidige foranstaltninger for tjenestemænd i Kommissionen, udstedt af Rådet den 29. februar 1968 (EFT 1968 I, s. 30), dels artikel 3, stk. 7, og artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 2530/72 af 4. december 1972 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse samt tjenestemænds udtræden af tjenesten i disse Fællesskaber [EFT 1972 (1.-8. december)]. I disse forordningers gyldighedsperiode havde ingen tjenestemænd i Fællesskaberne nemlig kunnet erhverve et antal pensionsgivende tjenesteår, som giver ret til den maksimale alderspension; heraf følger, at spørgsmålet om, hvorvidt bidragsindbetalingen er fakultativ, hverken faktisk eller retlig var relevant i de ovenfor anførte tilfælde.
- 40 Det fremgår af det anførte, at indbetaling af bidrag til pensionsordningen i denne sag var obligatorisk for sagsøgeren. Heraf følger, at det første anbringende ikke kan lægges til grund.

Det andet anbringende om, at administrationen befandt sig i en faktisk vildfarelse

- 41 Sagsøgeren har ved sit anbringende gjort gældende, at administrationen tog fejl, da den hævdede, at sagsøgeren den 1. november 1988 ikke havde nået de for ham mulige maksimale antal pensionsgivende tjenesteår. Han har anført, at direktøren for Personale og Administration i sin besvarelse af klagen af 30. oktober 1989 anførte, at sagsøgeren var forpligtet til at indbetale bidrag til pensionsordningen som enhver anden tjenestemand i aktiv tjeneste, så længe han ikke havde nået det antal pensionsgivende tjenesteår, som giver ret til den maksimale alderspension, underforstået, at bidraget ikke er obligatorisk for de forhenværende tjenestemænd, som havde opnået dette antal pensionsgivende tjenesteår. Sagsøgeren havde imidlertid på datoen for hans udtræden af tjenesten, den 31. oktober 1988, opnået det maksimale antal pensionsgivende tjenesteår, der tages i betragtning ved fastsættelsen af alderspensionen.
- 42 Sagsøgte har ikke bestridt denne fejltagelse, som den har betegnet som udtryk for en retlig vildfarelse. Sagsøgte har imidlertid anført, at anbringendet er uden virkning, idet det under alle omstændigheder ikke kan medføre en annullation af det udtrykkelige afslag på klagen, hvori fejltagelsen alene figurerer, eftersom afslaget på klagen også hviler på en anden begrundelse, der i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde afslaget.
- 43 Det bemærkes, at indbetaling af bidrag til pensionsordningen er obligatorisk i alle tilfælde, herunder også det tilfælde, hvor den pågældende tjenestemand har erhvervet det i vedtægtens artikel 77 fastsatte antal pensionsgivende tjenesteår, som giver ret til den maksimale alderspension.
- 44 Heraf følger, at den omstændighed, at direktøren for Personale og Administration havde begået en fejltagelse i begrundelsen til den besvarelse, han gav af sagsøgerens klage, er uden betydning, idet afslaget under alle omstændigheder var korrekt. Det andet anbringende kan derfor heller ikke lægges til grund.
- 45 Det fremgår af det anførte, at sagsøgte vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

- ⁴⁶ Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i medfør af artikel 4, stk. 3, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, finder tilsvarende anvendelse for Retten, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmelser

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part betaler sine omkostninger.

Schintgen

Edward

García-Valdecaza

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. november 1990.

H. Jung
Justitssekretær

R. Schintgen
Afdelingsformand